

Pietarissa 21/6 96.

Kiitos, kiitos Sirkka, aomielisyydestäsi!
Luottamukseni ei väärin häijetä! . . .

— Olet puhunut äidille! —

Maksumat ideaalisi ovat kärsiit
kun korkeet avio-luottoa, — Maksumat
vaidaan myöskin totuttua, koska
herran se käsky ^{asuu} sydämissämme.

„Tuo tinen ääni rakasta naita
ikipuhlaalla heikillä rakkaudella.“

Tuota korkeaa pyhäi tunteita olen minä
mieheltä hakenut. Se oli koko naital-
lisen olentoni syvin sielullinen tarve,
kaipaus. Senleisellä ikipuhlaalla heiki-
sellä rakkaudella tunsin tarvitseväni,
— olisin tahtonut rakastaa.

Kaikki kun kaikki aistillista miehen

suhdella loukasi edellä mainitsemani
tunnetta. (Miehen ja naisen ^{x)} suhte?

„Jaksako ihminen.“ ?

Siihen koetan vastata omalla kertomalla
vähän muurattomi aikaisista kokemuksista.

Kuin tulisi siihen ikään kuin
tytöt alkavat tulla huomatuksi mies-
ihailijoilta. Tansaan aikaan heräisi
minussa lushtanainen naisen itse-
suojellus-vaisti. Minä koin että
olemassaoloani ole ajattu leikkihullu-
si, — ja että sukupuoli-seuruutelu on jotain
aarallista. Taitin myös etten suuttele
ketään toista kuin omaa mieläni.

(Kummalla kyllä: aavistin olevani vaimonni Luotaj

Minun tuntui olevan ainakin helppo päätökseni
todentaa, sillä kato silkoolemmassani ku-
vestui permaan tuo päätökseni, karkaa
ihailiani joita melkein rajoituksetta
— olivat kaikki nuorukaiset —

kohtelivat aina suurimmalla vares-
saudella ja huomattavalla kunnioituksella.

Vaan vielä tuli kohtakautin
aika. Silloin oli kysymyksessä minun
termo). Olin rakastanut mieheen
joka silloisen käsitykseni mukaan, kaikesta
vähiin rakkauttani ansaitti. Hän oli
siivellisesti turmellunut. — ja minun
rakkaudentani oli niin pyhä, niin pyhä.

Hän sanoi rakastavansa minua. —

Vaan tavalla, jolla hän vaati todistusta
vartarakkaudentani. — Tajusin sen olevan
irtoista intohimoa ! ! ! !

Minä kauhistuin vaatimuksiinsa,
eikä uskallanut ehkä siivellisesti tun-
nustaa että rakastan häntä ^{x)} sillä
en huomannut kajastutakaan siitä
rakkaudesta jota ikipuhdas rakkaudentani
känemä vaatineeksi haki ja kaipaisi.

Woi, kun silloin kärsiin

^{x)} Oi, se olisi minun pitänyt tehdä !

Wainka tunnoin, mitä leatua hänen
rakkaudessa oli, ja vaikka pelkäisin^{x)}
häntä, rakastin häntä kuitenkin,
sallein jokuks hänen suudellen
itseäni, vaan itse en niihin vastanut
aivan kuin joku salainen vaimo eoti
minua. ^{x) (etten itse suudellut)} Se mahtoi eotä intohimon
heräämistä

Tuote ehtä kerran, mitä herwini-
sia selkkauksia välillämmä tapahtui.

Oli kulunut parinen vuotta, ker-
tomatani siikkailusta; kuin mieheni
kanssa sattumalla tapaisimme tai-
semme.

Ensi näkemässä oli mieheni ajat-
lut: Tus löytyy olla vaimoni, jos
kerran on mulle vaimo määrätty.

Hän ei kuitenkaan senparemmin
tiedustellut, rakastanko häntä, ei
myös koettanut voittaa rakkauttani.

^{x)} Sillä mahtoi olla korkeampi teekäntä joku en sillä
tapauksella: minua ei ollut jättänyt olla avonista.

Parin kuukauden kuluttua ensimäkemmin
me perivät, hän kosi minua ja
- minä - kaikilla matkilla annoin
suostamukseksi

(Oh, kuinka kuivaa ja jätkäpäiväistä
se oli ... Ei kumpaisestakaan idea-
aalisen onnen tavoittelemista, en tun-
tenut!) - Ja niin olimme
kirkkoissa .

Sulhani rakasti minua, ja
milloin kohtailimme toisimme, piti
hän oikeutensaan ottaa morsiammullaan
tervehdys ja hyvästijuttu suutelon.
Sen annoin hänen tehdä - vaan it-
se pyysin tyyneä ja kainona, ja
aattelin : Tuokohan nyt lienee
tulova mieheni - opinkohan
rakastamaan häntä ?

Sulhani kuulin korran välittömän
: Tuokimpa morsiammeni mua ,

Rekaolance, — vaan liekki arkuu-
delle vivaktaava käytöksensä naisellista
ohitose menevää kaimoutta. Itäöltäni
ei sen paremmiin hyösynyt Rekaolan-
ko häntä.

Sitten häitten edellä, kuin
olimme jo kuulutetut — ~~Arvo~~
muuttui sulhoni rohkemmaksi.
Hän ei tyytynyt enään tevällisiin
ottamiinsa tervehdys suuteleihin.

Hän vaati että minä suutelin,
hyväileisin ja rekaolaisin häntä.

Silloin oli vaatimuksellaan
aivan kuin joku taikavoima —
— ja silloin tunsin häntä rekaol-
tarani! — ja teokentelemättö-
mällä innolla heittäännyn syläilyyn-
sä ja — ensi kerran elämäni
suutelin miötä!

— Ja siitä lähtien alain

Väkivallan tuntoa: mikä on
miehen ja naisen suhde! 22

Kokemuksiotani myöskin sel-
venee: Nainen jos säilyttä
keinoudensa, eikä antaannu
sukupuoli hyväilyihin, sundelauhin.
Kahlitsee hän helposti itsensä
aistillisten, intohimoisten tunteiden
heräämisen, — ja vielä enem-
män, — Hän hillitsee
miehstä intohimoon sytty-
mättä... Jos nimittäin mies
ei ole perin turmattu.

Arvidin, miehen kokemukseen joudet
Marian kanssa vapaasta ^{yhdessä elämästä} ~~suosteluusta~~.
Sillä tiesin, kuin olet kokemattain,
et pane arvoa „Joulun aikaisella“^{x)} ”
varoituksekseni. — nyt sen ymmärrät

Niin kuin lintainen, joka ei ky-
kene muuhun apukeinoon, kuin
päästämällä hätähuudan, tunteensa
avuttomat poikkeisensa olevan
alttiina uhkaavalle vaaralle.

Sama oli minun laitamini.

Se oli sieluni tarkka joka puhkui-
si hillitsemättömään hätähuutoon,
— minä pelkäisin etlette ko-
kemusta kehtäisi, jos vapaahyvien
lynnne saa jatkuva. — Sentähden
kutsuin Maijan kotia.

Jos tiesin että sen, mitä
olin sulla pyytännyt, löytäisit.

Sillain alisin ollut vapaa kaikkes-
ta pelasta. Muutoin luotin
kannian tuntuosi.

X Haaleeni kuin karkes samaisla
asiaa, on minun monipuoliset ter-
heet syynsä, joista meidän

täytyy suullisesti puhella.
Tallettehan tänne kahta Jordan
kansaa.

Kummallisinta on mielestäni
tu Amerieen juttu. Kun vertailem
Marian viimekesäisiä huomioita
mainittuista rauvasta, ja Linen
kirjeellistä selitystä, - niin
tulee siihen käsitykseen että,
jos joku heistä on „parantumattain pökar-
tekiä” - niin se on rauva.

Toivon kuitenkin, että ^{joku} kumpikin
olisi. Kaikissa tapauksissa tulee
Linen muuttua työläiseksi jos Pekka
kulta toivat haullasi jätään hyvä
heidän yhteiseksi Onneksen.

Viime talvinen vilpitiin ter-
keituksi, harrastukseksi, on viennyt
tuon onnetoman naisen vean
etäimmälle avio-miehestään.
Tästäkin on suullinen selitys

meksen välttämätön .

Maija on vielä meillä.
Antaahan lapsen nyt viljoilla,
lapsena lasten juoksa
nykyinen seuransa on häälle
erittäin teroellinen.

Että min yhtiäkiä aivan
ihmiseksi muuttuisi .

Ehkä Sunnuntaina meidän
tan Maijan luo . Kii on
hän sulle kirjittänyt !

Manilukuiset terveiset
kaikelle .

Kirjoita joskus

Aidille